בין הדקלים

עלון קיבוץ עין המפרץ 96 שנה להיווסד הקיבוץ

לזכרם

הנעורון ערך מפגש לזכר עידן ולין
ז"ל לעת שקיעה, כולל משחק כדורגל.

עלון מס' 3 (3428)
כ"ח תשרי תשפ"ז
9 אוקטובר 2026

ייסוד הקיבוץ בבת גלים 26/01/1930
יום העליה על הקרקע 25/08/1938

בין הדקלים
מאמרכת

עורך: מוכה מלר, חברת מערכת: דפי עציוני.
פנימי, אין להעתיק או לפרסם ללא אישור מוסדות הקיבוץ.
כתובתנו בדואר האלקטרוני: alon@ein.co.il

שלוש שנים מן השטן פקדו אותנו, שינו אותנו, היפרידו וחילקו אותנו. וכל זה ל"קוסס" שלא מוצא את הזמן להקים ו. חקירה ממלכתית, ורוקם מנגנוני שקרים שפוטרים אותו מאחריות, ומצליח שלוש שנים להחזיק את מדינת ישראל בב...ם. אין אסון כבד יותר, אכזרי יותר מלאבד בן/ת. מחזור החיים של המשפחות השכולות מקבל תפנית, וכאב שמלווה את כל חייהן.

בעלון אנו מעלים את זכרם של **לין ועידן ז"ל**, ומשתתפים בכאבן של משפ' דפני, ילון ורז, שאין בו נחמה. יהי זכרם של לין ועידן ברוך וחקוק במשפ' עין המפרץ. תודה ענקית ל**עמית סקל**, שעיצב את דף הזיכרון.

ובהמשך העלון – פרוטוקול מישיבת הנהלת הקהילה, בין היתר על עדכון הסדר התרופות הכרוניות, שמכבידות על התקציב ועל הבריאות; יש גם צרות טובות מצוות **פירות נכסים**, שנאמר "מרבה נכסים מרבה דאגה"; ויש בתוך הכאוס גם שמחות וברכות.

הפיל הלבן (החניות שליד המקלחת הישנה) שמתוך כוונות טובות תוכנן וניבנה בצומת הדרומית של הפארק, נידון מחדש. אולי מעז יצא מתוק; בעין המפרץ צומח שייט מכוון לאולימפיאדה, **יהב גבע**, ששם לו למטרה להביא מדליה, לגאוות קהילת עין המפרץ ולמשפחה. אבל הכנה זו דורשת ספונסרים ותורמים, ומי אנחנו שלא נתמוך בכישרון הצעיר הזה. אז יאללה, תפתחו את הכיס!

והערב (יום שישי) – מוזמנים כולם לפתיחה חגיגית של מוזיאון הטרקטורים, שקיבל טיפול מסור ממתנדבים מסורים לגאוות כולנו! **בשעה טובה.**

שבת שלום,
מוכה

מה קורה- (לפי סדר העמודים)

3	נר זיכרון
4-6	לזכרה של לין
7-9	לזכרו של עידן
10-12	פרוטוקול הנהלת קהילה
12	הודעה מצוות שיוך פירות נכסים
13	מבט אישי ושיר אחד בשבוע
14	שאילתא והודעה מו. תכנון
15	הצגה בסבבא ונר זיכרון
16	המסע האולימפי של יהב
17	חיבוק אחרון וצלילים בהיכל
18	דפתרבות

ברכת החלמה מלאה שלוחה לכל חולינו.

לחיילינו, באשר הם, שלוחה ברכת שלום ושלווה.
שובו הביתה בשלום.

תודה לחברי הקיבוץ הנהדרים על חגות חג סוכות עם ערב תומוסיאדה הלתי נשכחת!

נר זיכרון

שלוש שנים לשבי"עי באוקטובר
ולמלחמת חרבות ברזל

לין דפני ז"ל
נספתה ב-7.10.23

עידן רז ז"ל
נפל ב-7.10.23

יהי זכרם ברוך

לזכרה של לין

ב- 3.10, מוצאי שבת, נערך טקס לזכרה שלי **לין דפני ז"ל** בחוף הארגמן. את הקטעים המצורפים כתבו לזכרה בני המשפחה:

יום השנה ה – 3 – אוקטובר 2026/ אילאיל דפני

שעת הזהב.

בעולם הצילום, העולם שלך ושל עדן, שעת הזהב היא הזמן המושלם לתפוס א ת התמונות הכי יפות. זהו פרק הזמן הקצר לפני השקיעה או מיד לאחר הזריחה, כאשר השמש נמצאת נמוך באופק. בפרק הזמן הזה אור השמש רך וחם ומייצר צללים ארוכים ועדינים. צלמים משתמשים בזמן המיוחד הזה כדי ליצור תמונות בעלות צבעים עשירים והרמוניים. שעת הזהב נקראת לפעמים גם שעת הקסם.

גם את, לינקי אהובה, כמו שעת הזהב הקסומה, היית קרן שמש נעימה, מקור אור רך ועדין. מילאת את הלב באהבה, והעיניים שהביטו בך נשטפו ביופי זהוב.

אבל כמו שעת הזהב, גם הזמן שלך איתנו היה קצר. קצר מידי. חמקמק.

רגע היית פה, מילאת את חיינו באור, באהבה באושר, בשפע, וכבר את אינך. וחושך.

שלוש שנים בלעדייך והלב מסרב!

מאז החיבוק האחרון/ יוגב דפני

לין שלי,

הזמן לא ברור והכל השתנה כאן מאז החיבוק האחרון. החיבוק שלא היה.

באותו ערב שישי לא נשארת איתנו לארוחת הערב המשפחתית ותוך כדי ההכנות לארוחה יצאת מהבית בחיפזון לעוד מפגש עם חברים, ממהרת כאילו את כבר יודעת שהזמן כאן קצר וחייבים להספיק הכל.

דלת הבית נסגרה מאחורייך, אולי אפילו קצת בכעס על שאנחנו לא מבינים אותך ורוצים אותך איתנו בערב שישי. יצאת ולא חזרת ואיתך גם האור, האנרגיה והשמחה שהיו בביתנו. המשפחה השלמה שהיינו, האחות הבכורה שהיית ליהלי ועדן.

שבועות אחרי אותו יום אני עוד אשב במרפסת ואחכה שתשובי בצעדים גדולים עם רגלים ארוכות ויופי זוהר לחיבוק אוהב, להרגיש אותך קרוב את החום והריח של הילדה שלי.

רציתי גם לספר לך עד כמה המושג געגוע קיבל משמעות שונה. פעם, בימים שלפני, הגעגוע היה מכיל בתוכו תקווה וציפייה, משהו שיש לו סוף, שבקצה שלו יש פגישה חמה ואוהבת כמו אחרי החודשים הארוכים שהיית בטיול ההוא בדרום אמריקה ואנחנו מרחוק ראינו איך את גדלה, נהיית עצמאית ומתעצמת, ואז יום אחד באנו לאסוף אותך משדה התעופה עם חיבוק גדול ואוהב והרגשתי את החום ההוא שזרם בינינו.

הגעגוע החדש הוא סוג של כאב עמוק, הוא מכביד כל הזמן כמו משא על הגב. משא מעיק, לא כמו המשקל הטוב והנעים של לסחוב אותך ״שק קמח״ על הגב. הגעגוע החדש הוא כאב אין סופי, כזה שלא נתפס במחשבה, ולא ירפה לעולם. הגעגוע הזה נמצא בפרטים הגדולים והקטנים שמזכירים לי אותך, כמו:

- להיכנס לחדר שלך ולטאטא שערות של זהב.
- לאכול משהו הכי מעוצב, בריא ומגניב שאני יודע שהיית אוהבת והיית מוכנה לעוף רחוק בשבילו.
- זריחות ושקיעות שאהבת וכולם מצלמים עכשיו בשבילך.
- ללכת ברגל לאורך הים בשבת בבוקר, אני את ואמא. לעלות עד ראש הנקרה למעלה, ולאכול תפוזים שאני מקלף לכן מול נוף עוצר נשימה. ובדרך לחכות מידי פעם לאמא שתדביק את הצעדים המהירים שלנו.

- לקבל ממך רשימות של בקשות. להתלונן, אבל תמיד לקנות לך את כל מה שאת רוצה.
- ועוד אינסוף זיכרונות מתוקים...

המחשבות עלייך רצות בראש כל היום, כל הזמן, בכל מקום, איפה היית ומה היית עושה היום, ובתוך המחשבות געגוע לחיבוק חם להריח ולהרגיש אותך קרוב.

תמיד תהיי בליבי ולעד אזכור אותך טובת לב, הכי יפה וצעירה מידי.

שלוש שנים/ יגאל דפני

בכ״ב בתשרי מציינת מדינת ישראל את חג שמחת תורה. היום בו התגלה אלוהים לבני ישראל במעמד הר סיני ונתן להם את התורה.

יום שבת 7 לאוקטובר 2023 תשפ״ד היה תאריך חג שמחת תורה. בבוקר החג בשעה 6.29 פרצו רוצחי הנוח׳בה, מגובים באלפי עזתים משולהבים, את גדר הגבול והסתערו בהמוניהם על תשבי עוטף עזה ועל חוגגי מסיבת הנובה ביער רעים.

בימים שלפני אני צופה ערב ערב בטלוויזיה. הטלוויזיה משדרת מראות קשים. מראות של המוני עזתים מוסתים רצים בהמוניהם. רצים בטרוף אל גדר הגבול, אותה גדר אלקטרונית משוכללת שאמורה להגן על תושבנו. איזה אשליות! הם מורתעים, אמרו כדי להרגיעו אותנו. אותם מראות ואותן תשובות לא נתנו לי מנוח כבר אז. אצלי נדלקה מנורה אדומה. האם אנחנו עיוורים?

במדינה ימים קשים, ימים של מהפכה משטרית, ומנגד ימים של שמירה על צביון הדמוקרטיה. יצאתי להפגנות, יחד צעקנו בקול והנפנו את דגלי ישראל למען דמוקרטיה.

7 לאוקטובר 23 יום נורא למדינת ישראל. יום זוועה, מעל אלף מאה נרצחים באותו יום, היום הקשה ביותר מאז קום המדינה. יום בו לין, נכדתנו הבכורה והאהובה, נסעה למסיבה בנובה, לין ביקשה רק לרקוד ולשמוח. לין לא שרדה את הזוועה. לין משם לא חזרה. נשארנו כואבים וכאובים עד אין קץ. מאותו יום נורא חלפו כבר 1095 ימים ועדיין מלחמה.

שלוש שנים אנחנו חיים בחוסר מידע, מה קרה שם? האם אפשר היה למנוע? ידענו או הופתענו? שאלות ועוד רבות שעדיין אין תשובות. עולם השקר והקונספירציה השתלט על חברתנו.

לין, כבר ימים של סתיו ואיתם חגים ומועדים, ראש השנה, ימים נוראים יום כיפור, (ימים המוקדשים לחשבון נפש ובקשת סליחות) וחג סוכות. חסרונך מלווה אותנו יום יום.

הגעגוע לחיבוק החם והאוהב שלך. הנשיקה וליטוף מנחם. בור גדול נפער במשפחתנו והלב שבור. אין זה מנחם, זה רק מעצים את הכאב שלאסון נורא זה שותפות עוד משפחות רבות.

לין נכדה אהובה בעוד שבועיים נציין את יום הולדתך, געגועים, זיכרונות, עצב, כאב גדול ואין שמחה בביתנו. נכדתנו הבכורה, צעירה כל כך, אהובה, יפה, תמירה, טובת לב, נבונה ואוהבת אדם. התאספנו כאן היום בחוף הים שכל כך אהבת. צופים בשקיעת השמש היורדת לאיטה לים, ובאותו הזמן זורחת בצידו האחר של העולם.

מפגש זיכרון על שפת הים/ עדה ילון

לינושקה, נכדה אהובה ויקרה שלי. כל כך אהובה וכל כך חסרה.

עוד שנה עברה, עוד שנה טרופה. עשבים עלו בשביל ובגן. החיים נמשכים, אבל את לא כאן! חייך הצעירים נגדעו באיבם. הזיכרונות מציפים בלילות-הצער הלבנים, עם הדמעות והגעגועים הכואבים.

איך אפשר להמשיך בלעדיך? כל הימים הריקים, החשופים, מחפשת אותך בשבילים, את דמותך התמירה הבהירה, עם צחוקך וצליל קולך, עם שמחת החיים. זוכרת אותך בת נאמנה ודואגת להורים, ואת המסירות הבלתי מתפשרת שלך לשני זוגות סבים. חושבת עליך בכאב שקורע את הלב.

מה קרה שם, במקום הנורא? מה עבר עליך, נכדה שלי עדינה? הפחד, הבהלה, תחושת הסכנה ובסוף האסון הנורא! מנסה להבין, להפנים, אבל לעולם לא אוכל להשלים! את נשארת בליבי, בנפשי,

ולאן שאלך את איתי! שומרת עליך בכל יום בזיכרוני ומחבקת אותך בכל כוחי. לעולם לא ניפרד, נכדה אהובה שלי.

היום אנחנו נפגשים לזכרך, לינושקה יקרה. אנחנו פה ביחד, בני המשפחה ילון, פונרו, גביש ודפני – מבטיחים שלעולם לא נשכח ולא נסלח! באהבה וגעגועים אינסופיים, את איתנו לנצח נצחים!

כתב דורון ילון:

תמונה ראשונה – לינוש, נכדתי היקרה והאהובה. געגועים אינסופיים מביאים אותי לספסל ב"גבעה", להתייחד עם זיכרונות ורגעים משותפים.

שלוש שנים שאת בליבי. יצאת מדירת ההורים, מהאור לחושך, בכוונה לפגוש את החבורה שיצרתם בטיולים משותפים בדרום אמריקה הרחוקה, עשירת החוויות. את עם חברתך מילדות, ביחד בכל, **זיו פרנקל**.

חלמתן במשותף לפגוש את זריחת החמה בטבע באתר הנובה, עם צעירים רבים נוספים. את השמש זורחת לא זכיתם לראות. רקטות מסנוורות ומצנחי רחיפה חמושים ערפלו את שמש הבוקר לכדור כתום בעיניים מסונוורות.

אתן נמלטות כדי להינצל. על כביש האספלט האפור מהומת אלוהים: צרחות, יריות, מטולים ורעש מחריש אוזניים. תוהו ובוהו על פני המתחם, שהפך ממחבק ועוטף למסוכן ומפחיד.

הספקתן לעדכן בטלפון את המשפחות המודאגות, כשבאופק ממתין "אמבולנס התקווה".

לינוש, את נופלת מפגיעה בירך. בר – צעיר אמיץ ונחוש מצוות ארגון הנובה – נושא אותך בזרועותיו אל מכונית האמבולנס. אויב אכזר שנשלח לרצוח ירה פגז, שהפך את האמבולנס למלכודת-מוות שמחקה, ניפצה וריסקה את י"ח (18) המלאכים הטהורים באחת... רכב רפואי להצלת חיים ייזכר לימים בכינוי "אמבולנס הדמים".

תמונה שניה – פינת העבודה בדירתנו. על הקיר ממולי צילומי צבע ממצלמה עתיקה שליוותה אותי בעבר הרחוק... מתבונן בצבעי התמונות: משפחה שמחה, ילדים בגילאים שונים, בנים ונכדים. רציניים. צוחקים. מתחבקים.

את לינוש עם כתר תלתלי זהב. עם יהלי ועדן, עילי, עלין ונובי, עידו וליה, דוד עילם וסמדר... ובמיוחד עם סבתא עדה, שכל כך נקשרתן... אני מתבונן פעם ועוד פעם, מאבד שליטה ודמעות חונקות בגרון.

תמונה שלישית – בדירת משפחת דפני. אמא אילאיל ואבא יוגי והאחים יהלי ועדן.

יהלי כבר בוגר סיירת גולני (גאווה גדולה), ועדן מתנשא לגובה 188 ס"מ. שף סקרן, מקצועי. שניהם ירשו ממך משמעת אימוני כושר גופני ברמה, בדיוק כמו שאני זוכר אותך, קפדנית ומדויקת.

הדפנים מקפידים על נוהל ישן של ארוחת ערב שבת עשירה, מגוונת וטעימה, בהכנת צוות מקצועי משותף. בהזדמנות זו אני מפעיל דמיון פרוע ו"מושיב" אותך בין האחרים המקסימים. זקופה, ראש שופע שיער גולש על כתפיים שזופות. אני מקשיב לשיחות החשובות שמתנהלות סביב השולחן, אך מתקשה לעקוב ולהבין. קצב הדיבור והתאום ביניכם קצת "גדול" עלי, ואני בוחר להתמודד עם הגיל המתגלגל בכיוון קבוע!

בליבי את נכדתי היקרה והאהובה לנצח. ההיית עכשיו עמנו – לין? ההיית או חלמתי חלום?

סיום/ לאה גולדברג

דִּמְיתִי, שֶׁהַזְּמַן עָמַד מְלֶכֶת,
שֶׁעוֹד עוֹמְדִים כְּאָז בְּלִבְלוּבָם
עֲצֵי תַּפּוּחַ, אוֹ גַּגֵּי שַׁלֶּכֶת
פּוֹרְשִׂים כְּאָז אֶת שְׁטִיחַ זְהָבָם.

כְּמוֹ לֹא נָחְרַב עָלֵינוּ עוֹלָמֵנוּ,
כְּמוֹ לֹא נֵדַע אֶת כָּל אֲשֶׁר נֵדַע,
כְּמוֹ עוֹד עוֹמֵד בֵּיתֵנוּ וּמְקוֹמֵנוּ
שֻׁלְחָן לָבָן עָרוּךְ לִסְעוּדָה.

הַכֹּל, הַכֹּל, אֲשֶׁר אָהַבְנוּ פַּעַם
חוֹלֵף בְּתוֹךְ עֵינֶיךְ הַלַּחוֹת.
אַל תִּסְתַּכֵּל בִּי כָּךְ, כִּי אֵין שׁוּם טַעַם
לִזְכֹּר, מַה שֶּׁקּוֹרְאִים, הַנִּשְׁכָּחוֹת.

הַנִּשְׁכָּחוֹת שֶׁאִי אֶפְשָׁר לִשְׁכֹּחַ,
הָאֲבֵדוֹת שֶׁאֵין מֵהֶן מִפְלָט -

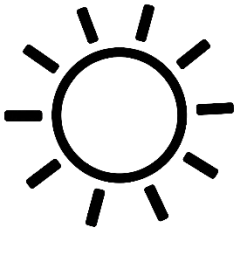

לזכרו של עידן

ב- 7.10 נערכה אזכרה **לעידן רז ז"ל**. את הקטעים המצורפים כתבו לזכרו בני המשפחה:

שלוש שנים לעידן/ אתי רז

דון דון שלי,

שלוש שנים, וכאילו רק אתמול. אומרים שהזמן מרפא את הפצעים, ואני יכולה להגיד שזה ממש לא נכון. כבר תקופה ארוכה שכל ביס שאני אוכלת כואב לי בחזה, ארנון הודיע לי שאני הולכת להיבדק, אז הייתי ממושמעת הפעם והלכתי לרופאה – בדיקות, אק"ג ואין ממצאים - הלב תקין. היום גם הרפואה יודעת שיש דבר כזה, "תסמונת הלב השבור", הגוף מגיב לאובדן בכאב פיזי ואמיתי ואין כדור, חזק ככל שיהיה, שיכול לרפא את הגעגוע הזה. אין תרופה ללב שבור של אמא.

לא, הזמן לא מרפא, הוא רק מלמד אותי להחזיק גם את הכאב וגם את החיים באותו גוף, לקום בבוקר, לעבוד, לצחוק, לאהוב, ואפילו לשמוח באמת ובאותו זמן להתגעגע אליך עד שכואב לי לנשום. השנה הזאת לימדה אותי את זה יותר מתמיד.

לפני שלושה חודשים איבדתי את אבי, אח שלי האהוב, בתאונת דרכים קטלנית, הפעם הקצינים לא דפקו לי בדלת, הפעם זה היה הודעה טלפונית. הגוף כבר הכיר את הרגע הזה - בקושי נשמתי, הלב דפק, והראש סירב להאמין... החיים התחלקו שוב ללפני ואחרי. והמחשבה הראשונה שלי הייתה אמא שלי. איך מספרים לסבתא סימה שכבר איבדה נכד, שעכשיו היא איבדה גם בן? ואני צעקתי לשמיים... די, כמה עוד אפשר? זה לא משהו שמעכלים, ולא משהו שמתגברים עליו, פשוט ממשיכים.

ואנחנו ממשיכים לטפל בעצמנו. השנה התחלנו להפליג, במסגרת תוכנית של משרד הביטחון למשפחות שכולות. אנחנו לומדים להשיט יאכטה ולהיות סקיפרים. פעם הים שקט, פעם גלי, פעם סוער. ואנחנו לומדים לא להילחם בכל גל, לתת מקום למה שצף, ולהחזיק את ההגה גם כשהים משתולל. והים שלנו, כמו בחיים, סוער לא מעט. ובתוכו יש את ארנון שלי, שיודע לקרוא אותי בלי מילים, מטר שמונים וחמש של עוגן. מחזיק אותי, מחזיק אותנו, שלא ניסחף.

לפני חודשיים, קיבלנו חמצן לריאות, הרבה חמצן. תומר הציע לשקד נישואין אחרי ארבע שנים וכלב, ואיתמר סוף סוף שלף טבעת לזיוי אחרי שמונה שנים וכלבה. הגיע הזמן באמת. ואני מסתכלת עליהן וחושבת עליך דון דון כל הזמן... וואי וואי, עידן, איזה בלגן היית עושה בחינה ובחתונה, היית פותח אבוקות אדומות באמצע הרחבה והופך את האירוע לשער 5, מרים צ"ייסרים וצועק "יאללה בלגוון".

אני יודעת כמה אתה חסר לאחים שלך. הם פחות מדברים על זה, אבל אני רואה את הכאב בעיניים שלהם. ויובוש כבר בן 20, בדיוק בגיל שלך. באירוסין של שקד ראיתי אותו משתולל, שותה, שמח בשביל שקד ותומר ופתאום גיליתי שגם הוא יודע לשתות. ואין לי ספק שהייתם עושים ביחד בלגן, אתה ויובוש, מרימים את הצ"ייסרים הראשונים.

דון דון, היית ילד מצחיק, שטותניק, סוער ומלא אנרגיה. אהבת ספורט, אהבת ילדים, אהבת את הפועל תל אביב, והמשפחה בשבילך הייתה ערך עליון.

בשלוש השנים האלה למדנו לחפש אותך אחרת, בהתחלה קראנו לזה צירופי מקרים, אחר כך סימנים. היום אני כבר לא מנסה להסביר.

השנה גילינו שוב את המספר 13. בתיכון היית בכיתת אתגר, 13 בנים, "13 המופלאים". אחר כך התגייסת לגולני, לגדוד 13. וכשהתחקיר על הקרב בפגה יצא לציבור, מצאנו שם בציר הזמן של הקרב את השעה 13:13. השעה שבה המחבלים הפכו את חדר האוכל למלכודת מוות, מי שנשאר בפנים נחנק מהעשן, מי שיצא, יצא לגיהנום. ואתה, יחד עם איתי גליסקו, שלו ברנס, יקיר לוי וליאור עזיזוב, בחרת לצאת ולהסתער בדיוק בשעה הזו: 13:13.

ואתמול, ערב האזכרה, גילינו עוד משהו. יובל שלך עברה על ההודעות שלכם מאותו יום, וההודעה האחרונה שלה אליך נשלחה בדיוק ב-13:13: "אני אוהבת אותך אהבת חיי ומאמינה שהכול בסדר, רק

תשמור על עצמך.״ בדיוק ברגע שבו בחרת לצאת. אני רוצה להאמין שיצאת עם משהו לקחת איתך: אהבה. ואז סיפרו לי שאהבה בגימטריה היא המספר 13. צירוף מקרים? אין מצב!

התחקיר הביא איתו כותרות: ״צה״ל כשל״ ואני פה מבקשת לדייק. הכשל היה של הדרג הצבאי, הביטחוני והמדיני. אבל הצבא, באותו בוקר, הייתם אתם. בלי המעטפת שהייתה אמורה להגן עליכם, בלי התנאים, נלחמתם כמעט שבע שעות, ובתוך הכשל קיימתם את הערכים שחונכתם עליהם בגולני: דבקות במשימה, רעות, חתירה למגע, עד כדי חירוף הנפש. אתם לא נכשלתם. בחרתם להסתער, והצלתם חיים. ואת זה אף תחקיר ואף כותרת לא ייקחו מכם.

אני לא עוסקת במלחמות. התפקיד שלי אחר: לפזר את האהבה שלך, עידן. אז אני ממשיכה לנסוע בכל הארץ עם ההרצאה ״חי ובועט״, ובחודש הבא אגיע גם למקסיקו עם תערוכת ״חיבוק אחרון״. ואני לא מספרת רק איך נפלת. אני מספרת איך חיית: הילד שלא הפסיק לזוז, חוש הצדק שתמיד הלך לפניך, הנער שנלחם להיות לוחם למרות האלרגיה לדבורים, החייל שהיה כל כך גאה להיות גולנצ׳יק, מצטיין המח״ט, והלוחם שברגע האמת החברים שלו רצו להיות לידו. כי הם ידעו מי אתה.

שלוש שנים מאז 7.10.23. שלוש שנים מאז ההודעה האחרונה שלך אלינו, שבה כתבת שהכול בסדר. והיום אנחנו יודעים ששום דבר לא היה בסדר.

בתחילת האזכרה שמענו את השיר ״אנא בכוח״, ואולי זו באמת התפילה שלי היום. אני כבר לא מבקשת שהכאב יעבור. אני יודעת שהוא לא יעבור. אני מבקשת כוח: כוח לקום בבוקר, כוח לבחור בחיים, כוח לשמור על המשפחה שלנו, כוח לשאת את הגעגוע אליך, וכוח להמשיך לספר אותך ולפזר את האהבה שלך בעולם.

ואולי עכשיו אני מבינה למה 13 ממשיך לחזור. כי בסוף, מכל המספרים והשעות והסימנים, 13 הוא אהבה. וזה מה שנעשה, דון דון: נאהב אותך, נספר אותך, ונמשיך לחיות איתך. כי את הרוח שלך אי אפשר לקבור.

שלוש שנים, דון דון שלי, וכאילו רק אתמול. אתה איתנו. אחרת, אבל כל הזמן.

מסבתא – בתיה רז

דוני אהוב,

התלבטתי גם הפעם האם לבוא בחולצה האדומה או בזו השחורה עם הכיתוב 7.10, ושוב החלטתי על השחורה שכתוב עליה התאריך הנורא, תאריך שיישאר בליבנו ולדראון עולם. לא יעזור לאף אחד שמנסה להשכיח, אנחנו לא נשכח ולעולם לא נסלח.

כבר שלוש שנים עברו מאז נלקחת מאיתנו, ואני מרגישה כאילו זה קרה אתמול. יש לנו 7.10 יום יום. אין יום, רגע שאני לא חושבת עליך. אני נושאת אותך בליבי לכל מקום וכל הזמן. הסיוט לא נגמר, ולא ייגמר אף פעם. איך אפשר להסביר אותך במילים? מי היית ותמיד תהיה. אף מילה אינה קלישאה, באמת ובתמים כזה אתה – יפה תואר מבחוץ ומבפנים, אמיץ, סוחף אחריך, פרחח ביישן, תחרותי, חתיך על, ישר דרך ולוחם צדק. גנדרן, חכם, הישגי, שמח, לפעמים עם פתיל קצר – ובעיקר אהוב. את כל זה לקחו מאיתנו ביום הנורא ההוא. והסליחה מהאחראים לאסון מעולם לא הגיעה. הסליחה – לכם הגיבורים – שנתתם את החיים באומץ, בלב שלם ובגבורה. אני מקוה ומאחלת להם שימשיכו בחייהם חפויי ראש, ולא יהיה לילה שבו שנתם לא תנדוד. הרגשות לא משתנים, והכאב מכה שורשים בתוך הלב והנפש. לעולם לא נחזור להיות מה שהיינו לפני שנפלת. בדמיון שלי אני מחבקת אותך, אני מדברת אליך ורואה אותך כמו שהיית. כשאני עוברת ליד הנעורון אני עוצמת עיניים, רואה אותך ושומעת את הקול שלך, ואז אני פוקחת אותן ואתה לא כאן ולעולם לא תהיה, רק אצלי בלב, בנשמה והחלומות.

אני עדיין מחכה לחגוג את יום ההולדת שלי בארוחה שתכננו בחופשה האחרונה שלך – כמובן בהתחשב בלוח המשחקים של הפועל. במקום זה באותו יום ארור נפגשנו בבית העלמין כשאתה עטוף בדגל ישראל – ואני ממוטטת לנצח. זאת מתנת יום ההולדת שקיבלתי מהמדינה. כשהתקשרתי לבטל את ההזמנה למסעדה בה תכננו לחגוג – לא יכולתי להוציא את המילים מהפה, למה אני מבטלת.

אני רוצה לספר לך שאתה מהווה דוגמא ומורשת לדור הצעיר – בסיפור החיים שלך, בגבורתך ונפילתך. אמא אתי ממשיכה לספר אותך ואת מורשתך בכל מקום, וצעירים רבים – בסוף המפגשים – ניגשים ואומרים שלאחר שהם שמעו את סיפור חייך – הם שואפים להיות כמוך.

בומבה הכלבה האהובה שלך, ששמרה עליך שבועות ליד הקבר – לא יכלה עוד והלכה לעולמה – העצב הכריע אותה. מי יודע, אולי כדי לשמור עליך שם למעלה.

היה שלום דוני אהוב שלנו – לעולם תישאר איתנו, צעיר לנצח. אתה איתנו בכל מקום בו נהיה.

כתבתי את דבריי לפני שתחקיר צה"ל על הקרב במוצב פגה התפרסם. תקשיבו למילים של התחקיר, שאינו תחקיר אלא דו"ח אירועים. איפה צה"ל היה, אתם שואלים – שם, בדיוק שם במקומות כמו פגה – כשהם מופקרים לגורלם, נלחמים על חייהם בעוז לב, בחירוף נפש עד הכדור האחרון – פשוטו כמשמעו – במעשי גבורה הירואיים. אולי תצליחו להבין לו במעט את התסכול הנורא של משפחות הנופלים, את הכאב הבלתי נסבל יום אחרי יום ואת הכעס – כן, יש הרבה מאוד כעס שלא נמוג, חורך את הלב והנשמה עד יומנו האחרון.

עידן הונצח בגרפיטי שיצר האמן בנצי ברופמן ליד המגרש שנבנה לזכרו.

נבד שלנו אהוב
נלקחת מאיתנו לבלי שוב
נותרנו עצובי עיניים ושבורי לב
ובל כך כל כך גדול הוא הבאב
נשאו אותך מלאכים על כנפיים
ומעבשיו אתה כוכב בשמיים
אני אותך לעולם לא אשכח
ולמי שלקח אותך לעולם לא אסלח
נוח על משכבך בשלום
ולי נותר לפגוש אותך רק בחלום

"אלא מי"?/ הראל רז

חמישה חודשים לתוך המלחמה החמאס התחיל לפגוע בשיירות הלוחמים הרכובות של צה"ל. בשיחת טלפון חטופה, דקות לפני כניסה, שאלתי את איתם, הבן שלי, האם הוא עדיין הנהג המוביל בכוח, ואלו היו שתי המילים בתשובה שלו. שתי מילים פשוטות לכאורה אבל מאחוריהן עולם שלם.

לא באמת מלמדים רעות.

לא באמת מלמדים אומץ.

לא באמת מלמדים מנהיגות.

ובטח לא מלמדים הקרבה ברמה הגבוהה ביותר של המילה.

דון-דון, היית אגוז רציני, אבל מי שהכיר אותך באמת ידע תמיד שמדובר באגוז מלך - שמתחת לפאסון, לעיקשות המרגיזה, לברדקיסט הניצחי ולחייכן הבלתי נלאה יש עולם שלם של תכונות שכל אחד מאחל לעצמו. תכונות שהביאו אותך למקום שאליו הגעת וממנו לא חזרת.

יש המון געגוע שפוגש אותנו ברכבת, בעבודה, בארוחות שבת וגם לפחות שלוש פעמים בשבוע אצלנו בסלון. לפעמים אנחנו נשנקים אבל לרוב הזיכרון שלך מגיע עם חיוך ואיזה משפט מלא הומור שחור, מלא חיים ואופטימיות. אתה בטח יכול להבין, הרי זו הערוגה בה גדלת. יש בנו גם הרבה גאווה. גאווה בנשיאת השם והסיפור שלך.

אני חושב על זה לא פעם ואני לא יודע אם לקרוא לך גיבור על מה שעשית, מכיוון שממך, עם יד על הלב, לא באמת היינו צריכים לצפות למשהו אחר – אצלך תמיד היה ברור "מי".

פרוטוקול ישיבת הנהלת קהילה

ישיבה מספר 16/2026 מתאריך 28.9.2026. נוכחים: לביא ברזיו, קורן רביב, אורגד פרייזר, שי סט, שרון סיוון, טלי סגל, מרטה מרדכי עמר, חנן כהן, חוה טבול.

1. **אישור פרוטוקול 15.2026. החלטה:** הפרוטוקול אושר.
2. **עדכון הסדר תרופות כרוניות.** מוזמנות: גליה שפנאוף/יו"ר מנהלת בריאות, שמרית שלף/ מנהלת בריאות.
בהשתתפות שמרית שלף מנהלת בריאות. שמרית הציגה את ההסדר המוצע שנבנה על ידי מנהלת בריאות ורווחה במהלך השנה האחרונה. אבני היסוד והרציונל לעדכון ההסדר הינם: המשך שמירה על ערבות הדדית בתחום, פישוט של השיטה המסורבלת שקיימת כיום, התאמת הקריטריונים שבהסדר להווה, שמירה על פרטיות החברים.
החלטה: אושר עדכון ההסדר החל מינואר 2027. ההסדר במלואו מצורף כנספח א', ומהווה חלק מפרוטוקול זה.
3. **בחירת נציגי ציבור למנהלת בריאות.** מועמדים: איתמר קריגר, אליסיה עומר.
הוצג על ידי טלי מנהלת מש"א. לאור סיום תפקיד וצורך בחידוש שורת נציגי הציבור במנהלת הבריאות יצא קול קורא לתפקיד. בחירת נציגי הציבור במנהלת הבריאות נעשית בהנהלת הקהילה. לקול קורא נענו שני חברים שהם איתמר קריגר ואליסיה עומר. איתמר ואליסיה (כל אחד/ת בנפרד) נפגשו עם הנהלת הקהילה, הציגו את עצמם ואת רצונם להיות חלק ממנהלת הבריאות.
החלטה: לבחור באיתמר קריגר ואליסיה עומר כנציגי ציבור במנהלת הבריאות.
4. **אופניה - יוזמה התנדבותית לתיקוני אופניים.** מוזמן: אסף מאיר ברזיו.
בהשתתפות אסף ברזיו ויוגב דפני. אסף ויוגב הציגו את היוזמה. מדובר בקבוצה של שלושה חברי קיבוץ שלהם יוזמה להפעיל מקום התנדבותי לתיקון אופניים בקיבוץ. לקבוצה שלוש מטרות: מתן מענה לצורך קהילתי, מקום שיהיה זמין ונגיש לחברי/תושבי הקיבוץ, מתן השירות במחירים זולים. כמו כן הוצגו מספר מודלים להתנעת כזו פעילות שכללו: מקום, ציוד התחלתי, ותמחור השירות. המודלים נעו על קשת שבין מודל יקר ועד מודל צנוע שאינו מצריך השקעות משמעותיות.
החלטה:
   א. הנהלת קהילה רואה בחיוב את היוזמה, מעודדת אותה ונותנת לה רוח גבית.
   ב. החברים היוזמים ימשיכו בבדיקת היתכנות עם ממלאי התפקידים על מנת לאתר מקום מתאים, חבר/ה מנהל שיהיה אחראי על פעילות, מודל הפעלה מבחינת ציוד, מלאי ורישומי קניה וחיובים.
   ג. ככל ויידרש תקציב התחלתי מינורי הוא יועמד ממסגרת תקציב 2026. ככל ותידרש השקעה גדולה יותר היא תוגש למסגרת השקעות 2027.
5. **הודעה על עליה לחברות.** דותן ועדי יערי, טוני רוזנפלד. מוזמן: אורלי רוזנפלד יו"ר מנהלת צמ"ד.
אורלי רוזנפלד יו"ר מנהלת צמ"ד מסר דיווח על סיום תהליכי קליטה מוצלחים של שתי משפחות חדשות (דותן ועדי יערי וטוני רוזנפלד) וכי וועדת קבלה ממליצה בחיוב על קבלתן לחברות.
החלטה: הנהלת קהילה רשמה לפניה את הדיווח ומעבירה את המשפחות לבחירה באסיפה/קלפי.

6. **בחירת נציגי ציבור לוועדת חברים - העברה לאסיפה.** מועמדים: דורון גלילי, פניה זהר, אילת אדיב, בטסי עמית, בת-יה שרון, אורית גפן.
הוצג על ידי טלי מנהלת מש"א. עם סיום תפקידה של וועדת חברים הנוכחית יצא קול קורא לבחירת חברי וועדה חדשים. לקול קורא נענו חמישה חברים שמתוכם יש לבחור ארבעה. החברים הינם: דורון ג, פניה, אילת א, בטסי, בת-יה.
החלטה: להעביר את המועמדים לבחירה באסיפה/קלפי.

נספח א'- עדכון הסדר סבסוד תרופות כרוניות- ספטמבר 2026

רציונל: הסדר השתתפות הקהילה בהוצאות תרופות נועד לשמור על ערבות הדדית במצבים רפואיים המחייבים הוצאה משמעותית ומתמשכת. לאור הצורך לצמצם חשיפה למידע רפואי אישי ולהקל על תהליך ההחזרים, הוחלט לעדכן את מנגנון הבדיקה כך שיתבסס על סכומי הוצאה מצטברים בלבד, ללא צורך בהגשת פירוט תרופות או קבלות, אלא דוח הוצאות כללי מהקופה בלבד.

עקרונות ההסדר:

1. **מועדי בדיקה**
- בדיקת ההחזרים תיערך **אחת לשנה** - עד סוף חודש ינואר לבדיקת השנה שהסתיימה.
- בדיקת הזכאות תיעשה רק עבור שנה אחת, **ללא בדיקה רטרואקטיבית** מעבר לכך.
- האחריות לפניה וכן להגשת הדו"חות בזמן הינה על החברים.

2. **אופן הדיווח**
- טרם הפניה לסבסוד הקהילה **הכרחי למצות זכויות** דרך ביטוחי הבריאות. על כן מומלץ לחברים לשמור קבלות רכישה לצורך הגשת תביעות במידת הצורך לביטוח הבריאות הקולקטיבי – הראל, או לביטוחים משלימים ככל ויש לכם כאלה.
- על מנת לשמור על פרטיותכם הבדיקה תתבסס על סכומי הוצאה מצטברים בלבד ללא חשיפה למידע רפואי אישי.
- החישוב יתבצע על סמך **דוח הוצאות תרופות מרוכז מקופת החולים** ללא פירוט תרופות (אין צורך בהגשת קבלות).

3. **אופן חישוב ההוצאות**
בדיקת הזכאות להשתתפות הקהילה תתבצע לפי סכומי ההוצאה המצטברים ובהתאם לעקרונות הבאים:
- **תרופות כרוניות הנמצאות בסל הבריאות** - ייכנסו לחישוב באופן אוטומטי בהתאם לנתוני הקופה.
- **תרופות שאינן בסל הבריאות** - ייכנסו לחישוב כל עוד סכומן החודשי המצטבר אינו עולה על **300** ₪. תרופות שאינן בסל בסכום העולה על 300 ₪ יופנו לטיפול במסגרת הביטוח הקולקטיבי (הראל), ולא ייכללו בחישוב ההשתתפות הקהילתית השוטפת.
- **תרופות ללא מרשם (OTC)** ייכנסו לחישוב ההוצאות במלואן בהתאם לדוח הקופה.

4. **תקרה שנתית להשתתפות הקהילה**
השתתפות הקהילה בהוצאות תרופות תיבחן רק לאחר שבית אב עבר את תקרת ההשתתפות העצמית (כפי שקיים גם כיום):
תקרת ההשתתפות העצמית הינה:
- בית אב בו שני חברים - 4,500 ₪ לשנה (1125 ₪ לרבעון)
- בית אב עם חבר יחיד – 2,250 ₪ לשנה (562 ₪ לרבעון).

כלומר, הוצאות תרופות עד לסכומים הנ״ל הינן במימון החבר. רק הוצאות מעבר לתקרה זו ייבחנו לצורך השתתפות הקהילה.

- לאחר חציית תקרת ההשתתפות העצמית תיבחן זכאות בית האב להשתתפות הקהילה בעלויות התרופות במסגרת ההסדר, כאשר **סכום ההשתתפות השנתי המירבי** של הקהילה לא יעלה על 5,000 ₪ לבית אב של 2 חברים ו- 2,500 ₪ לבית אב של חבר יחיד.
- לאחר הגעה לתקרה זו **לא תתבצע** השתתפות נוספת של הקהילה באותה שנת זכאות.
- במקרים מיוחדים של הוצאות חריגות בתחום ניתן יהיה לפנות לסיוע הקרן לעזרה הדדית.
- תפעול ההסדר באחריות אגף בריאות ורווחה.

הזמנה לאספת קיבוץ – יום ב׳ 12.10 בשעה 18:00 במועדון. יו״ר האספה – יוסי בן אשר. מזכיר האספה – שי סט. אספה מס׳ 14 בשנת 2026.

סדר היום:

1. בחירת נציגי ציבור לוועדת חברים.
   מועמדים: דורון גלילי, פניה זהר, אילת אדיב, בטסי עמית, בת-יה שרון.
   יש לבחור ארבעה מבין חמשת המועמדים.
2. עצומה נגד סגירת החשמליה.

מצפים לראותכם, וועדת אסיפה - שלום ברמן, יאיר צור, יוסי בן אשר, שי סט

הודעה מצוות שיוך פירות נכסים

חברים שלום,

ברצוננו לשתף אתכם במיידע חשוב (ומשמח) בנוגע לחלוקת פירות הנכסים בגין שנת 2025.

ראשית נציין שזו השנה הראשונה בה מופעל הסדר שיוך פירות הנכסים. מדובר בהסדר מורכב ומאתגר לביצוע שאליו אנו מתכוננים ביסודיות מזה שנה. מטבע הדברים, להסדר רחב יריעה שכזה ישנם גם חבלי לידה והוא ילך וישתפר משנה לשנה.

חלוקת פירות הנכסים תבוצע השנה בשבוע השלישי של אוקטובר ב- 20 לחודש. כל חבר/ה יקבל מכתב אישי מודפס אל תא הדואר ובו פרטיו האישיים, הסכום שיועבר אליו, וייתרת הסכום לו הוא זכאי. המכתב יכלול גם מיידע כללי נוסף שבו: סכום החלוקה הכולל והסכום שמיועד ליורשים וחברים וותיקים (מעל גיל 80) שנכללים בו.

בנוסף יכלול המכתב מידע ספציפי עבור מי שאינו זכאי לתשלום (או חלקו) בגין סיבות של אי עמידה בהחלטות הקיבוץ. סיבות אלו נובעות לרוב ממקרים כגון: חוב לקיבוץ, אי חתימה על ייפוי כח למסלקה פנסיונית, מחלוקת משפטית/כספית עם הקיבוץ, ואצל יורשים: מאי חתימה על אישור ההסדר או חוסר במסמכים נדרשים. רק חברים ויורשים שהדבר רלוונטי לגביהם יקבלו מידע זה.

מומלץ שכל חבר ויורש שקיימת אצלו אחת מהסיבות שלעיל יסדיר אותן טרם חלוקת הרווחים, ובכך תמנע אי הנעימות שבדבר.

שיהיה בהצלחה והנאה לכולנו - צוות יישום ש.פ.נ. (שיוך פירות נכסים)

מבט אישי/ אילנה הנדלר

בתור אחת מהילדים הראשונים שנולדו בקיבוץ, וזה שהייתי שותפה מלאה מהילדות בשני מפעלים מקסימים – בנוסטלגיה – אני משתפת אתכם בפירגון עבורם:

אתחיל בפתגם סיני עתיק – "מה עושה אדם שיש בידו שתי פרוטות בלבד – באחת קונה לחם כדי שיהיה לו ממה לחיות, ובשניה קונה פרח כדי שיהיה טעם לחייו."

בריכת השחיה והמשתלה הם שני הפרחים שיש בעין המפרץ.

בבריכה בתור מוסדניקית השתפנו בגיוסים לבנייתה. אחר כך במשך שנים בתור חובבת ספורט ושחיה לא ויתרתי על בילוי של שעות על שעות בשחיה ובמשחקים – וכולנו ביחד.

והנה בשנים האחרונות ועוד יותר השנה – **אורלי ומיכל** הפכו את הבריכה לפנינה שאין כמוה – מרכז בילוי יפה ונעים לכל האוכלוסיה. כל המשפחות בכל הגילאים נהנו בתקופה הקשה, ובעזרתם היה לכולנו קצת יותר קל לעבור את הקיץ – תבורכו, בשם כולנו.

הפרח הנוסף – המשתלה.

אני מגיל 12 התחלתי לעבוד במשתלה, ואהבת הטבע שלי משכה אותי אליה. עד גיל 40 המשכתי עם עוד חברות שלי לפתח ולנהל את הפינה הנפלאה הזאת, שנתנה לנו ערך מוסף לחיים. בשנים האחרונות – עם הכאב והשכול והקושי של כולנו – מצאנו בה לב פתוח, יופי, והרבה נחמה נפשית ופיזית. הצוות הקשיב ועזר, וכל שתיל ופרח שיצאנו איתו קצת הקל על הנשימה והנשמה שלנו.

אני מרגישה שאני מפרגנת בשם כל אוכלוסיית הקיבוץ. אז – תמשיכו להיות כמו שאתם עבורנו.

תרצ"ח/ אסא ארנון

השיר נכתב באוגוסט 2024

"שיר אחד קשקוש"

נולדתי בתרצ"ח
מלאו ימיי לתשפ"ד
איני שומע טוב
אבל היטב אני מקשיב לתהודת שנים.

עכשיו סוף אוגוסט
ובעיתון כתוב "יום מעונן חלקית"
וגם עננה של אי וודאות
בגליל המפונה הבוער המוכה.

ואני - שאבא שלח לי גלויות מהבריגדה
מאירופה הנאצית הבוערת, מוכה
סובב כל היום בין חדרי ביתי
ובורח מהמלודיה שרודפת אותי
בזמזום של חרדה ובשריקה:

אל נא תאמר הנה דרכי האחרונה
את אור היום הסתירו שמי העננה
זה יום נכספנו לו עוד יעל ויבוא..."

אני אוטם אוזניים
ממלא פי מים
ספוטיפיי מרעיש את הסלון
את החדרים השקטים והקטנים
אבל אינו מצליח להיפטר
משיר הפרטיזנים.
מלאו עשרת החודשים הנוראים
ימים שבית דין של מעלה ומטה
גוזר דינו על ברכות וחטאים
והסליחות בוכות.

ואני אינדיבידואל
מעולם מושג "העם" לא דיבר אליי
פשוט הייתי שם
ללא חיפוש והוכחות.
ועכשיו כל מוסכמות חיי הבהירות
הולכות, הולכות, הולכות ונשכחות.

אני מצטערת שאני חוזרת לנושא, פניתי לאורגד ותשובתו לא סיפקה אותי.

אנחנו בחוה"מ סוכות וברור שהרבה חברים נוסעים לחופש, אז נכון שבחג הראשון היה מיעוט חברים בחדר האוכל. כצפוי, חברים חזרו והחג השני היה אמור להיות פחות או יותר מלא בחברים. והנה פרסם אורגד שחדר אוכל סגור בערב חג ואפשר להצטייד במזון ביום חמישי.

ואני שואלת - מדוע אי אפשר לערוך שאלון כמו שהיה בערב ראש השנה ולבדוק נוכחות חברים בערב שמחת תורה, וכך למנוע מפח נפש מחברים שחשוב להם לחגוג בחברותא?

שוש עמית

לשאילתא לא הועברה תשובה – המערכת.

שינוי בהסדרי חניה בעקבות החלטת שיחת קבוץ

הקבוץ אישר לועדת תכנון להמליץ על שינויים מקומיים בתכנון החניות בהתאם לצורך משתנה.

סוכם בישיבת ועדת תכנון מתאריך - 16/9/2026, בעקבות שתי פניות לועדת תכנון:

1. כתשובה ופתרון לפנייה של משפ. מתי ואיתי פרדו בנושא פתרון חנייה ראוי, ועדת תכנון ממליצה על ביצוע החניה בין שחר פלד לאלון בן נפתלי.
2. בעקבות פנייה של חברים (הגשת 40 חתימות) שלא לבצע את החניות שליד המספרה ועדת תכנון ממליצה לסגור בצורה אסתטית את הכניסה לחניה ליד המספרה, במקום זה לשלב ספסלים לישיבה. דיון עתידי לגבי חניה זו יתקיים לפני שהקבוץ יחליט לפרסם את סימון החניות לחברים.

פינת הפרגון

סוף עונת הרחצה! - תודה ענקית לצוות הבריכה, שהפכו את המקום לחוויה של קהילה. הייתה עונה מדהימה! מלאה במסלולים פנויים, מפגשים מרתקים, חברויות, ספורט, כושר, שמחה והנאה.

תודה גדולה, ומחכים כבר לעונה הבאה!

מרטה ואליסיה - בשם השחיינים

מזל טוב
ל**מירי ויוסי בן סימון**
להולדת הנכדה
ליה
בת ל**הדר ופז בן סימון**
אחות ל**איתן**
מאחלים לכם בריאות ואושר
מכל בית עין המפרץ

מזל טוב
ל**סימה וישראל חיים**
להולדת הנכד
איתי
בן ל**דניאל (חיים) ועומרי ולדמן**
אח ל**אלמה**
מאחלים רוב אושר ונחת
מכל בית עין המפרץ

הצצה בסביבא

אמא – דרמה משפחתית חדשה מאת הלל מיטלפונקט ובבימויו

זמרת-עבר שהתבטאות אומללה חיסלה את הקריירה שלה, שבה לארץ לאחר שנים של גלות כפויה בארצות-הברית. במפגש המחודש עם שתי בנותיה הבוגרות נחשפים סודות ומשקעים כואבים מהעבר. האם 3 הנשים העצמאיות והשונות כל כך יצליחו להפוך שוב למשפחה?

הלל מיטלפונקט, בכיר המחזאים הישראליים כיום, חוזר לבית ליסין, שהיה תיאטרון הבית שלו במשך שנים רבות, עם דרמה משפחתית חדשה, שנונה, מרגשת ונוקבת על מחיר החופש מול נטישת המשפחה.

המעוניינים – נא לפנות לעירית דקל

אוקטובר - נר זיכרון

קלרפלד סבינה	נפטרה 11.10.1951	ברמן מנדל	נפטר 24.10.1999
ד"ר מירס דוד	נפטר 8.10.1962	שנהב רוז'קה	נפטרה 7.10.2003
כץ הינדה	נפטרה 25.10.1972	פלג רותי	נפטרה 3.10.2004
בר-זיו לוי	נפל 7.10.1973	קלין טוסיה (טובה)	נפטרה 10.10.2004
אמיצי זבולון	נפל 8.10.1973	פורצובסקי רינה	נפטרה 11.10.2005
פרלמן רוחקה	נפטרה 14.10.1976	שחף בני	נפטר 8.10.2006
אמיצי אהרון	נפטר 1.10.1977	רוזנפלד שרה	נפטרה 26.10.2007
ראוך שמחה	נפטר 17.10.1985	אופיר שמואל	נפטר 12.10.2008
רייז צבי	נפטר 8.10.1987	קליינמן יוכבד	נפטרה 28.10.2008
פנדלמן פרדז'ה	נפטרה 23.10.1995	בוסתן תמר	נפטרה 29.10.2011
גולן צפורה	נפטרה 24.10.1995	כהן יוסף	נפטר 16.10.2016
כספי אריה	נפטר 7.10.1996	חני אילן	נפטרה 17.10.2022
שנהב אריה	נפטר 23.10.1997	רז עידן	נפל 7.10.2023
אגם זהבה	נפטרה 23.10.1997	דפני לין	נספתה 7.10.2023

יהי זכרם ברוך

המסע האולימפי של יהב

מילדות בקיבוץ לשיט בטופ העולמי: עזרו ליהב לייצג את ישראל ולהניף את הדגל באולימפיאדת בריסביין 2032.

שלום לכולם, שמי יהב גבע ואני שייט נבחרת ישראל בדגם ILCA7. היעד הבא שלי הוא **אולימפיאדת בריסביין 2032**, והחלום שלי הוא להביא לישראל מדליה אולימפית בשייט. בעזרתכם זה יכול לקרות.

אני בן 18, גדלתי בקיבוץ, ומשרת בצה"ל כספורטאי מצטיין. שט מגיל 8, מתחרה בארץ ובעולם מגיל 11. כשהתחלתי להתחרות, לא ידעתי באמת לאן אני נכנס. לא ידעתי כמה טוב אהיה, ולא ידעתי מה זה בכלל להיות שייט. דבר אחד ידעתי. שאני לא יורד מהמים.

שבעה דגמי סירות, שמונה אליפויות אירופה ועולם ושני מועדוני בית אחר כך, אני מתחרה היום ב- ILCA7, הדגם שבו מחולקות המדליות האולימפיות.

השנה אני עובר באופן מלא ל- ILCA7, הדגם האולימפי לבוגרים. זו השנה שבה שייט צעיר נכנס למסלול הבינלאומי הרציני או נושר ממנו, וההבדל בין השניים הוא כמעט תמיד כמות שעות המים מול היריבים הנכונים. אני נמצא כעת בנקודת המעבר הקריטית מספורטאי נוער מוביל לסבב הבוגרים העולמי.

על מנת להגשים את היעד אני חייב לשוט מול הצי המוביל בעולם, בתחרויות ברמה הגבוהה ביותר שיש. המשמעות היא:

- טיסות רבות לתחרויות ולמחנות אימונים באירופה.
- סירת ILCA7 וציוד תחרותי ברמה הכי גבוהה שיש, ומפרשים שנשחקים תוך עונה אחת.
- שילוח הסירה והציוד בין המדינות.
- מאמן בטופ העולמי וליווי מקצועי בשטח בכל תחרות.
- פיזיותרפיה, טיפול בשרירים, אימוני כוח ותזונה מותאמת.
- ליווי מנטלי, שהוא מה שהעלה אותי מדרגה בפעם הראשונה, ואינסוף הוצאות נוספות.

אמא שלי נועה היא זו שלימדה אותי שאם עושים דבר, עושים אותו במלואו. אבל עונה בינלאומית מלאה עולה כ- 90,000 ש"ח, וזה גדול מדי בשביל משפחה אחת. לכן אנחנו מבקשים את עזרתכם. בזכות הסיוע שלכם אוכל להגשים את המטרה. אני מתחייב ל-100% שלי, והתמיכה שלך תהפוך אותך לחלק מהדרך.

אני מביא את המפרש. אתם הרוח בדרך לאולימפיאדת בריסביין 2032.

לתמיכה רישמו בגוגל "המסע האולימפי של יהב", התמיכה דרך אתר **giveback**.

קול ששון וקול שמחה

מזל טוב לנישאים באהבה

עדי ודותן יערי

בנם של **לייזר יערי ומיכל ז"ל**

מזל טוב לסבא **גדי אילן**

מאחלים שדרככם תהא סוגה בשושנים

מכל בית עין המפרץ

מזל טוב

ל**שוש עמית וטיבי עמית**

להולדת הנין הבכור

נטע

בן ל**חן וג'ודי**

נכד ל**נגה וגידי**

מאחלים למשפחה אושר ונחת

מכל בית עין המפרץ

תערוכת צילומים המוצגים לצד טקסטים המתארים את רגע קבלת הבשורה הנוראה מכל ואת זיכרון החיבוק האחרון.

פתיחת תערוכה | יום שני | 12.10.2026

26 אבות שכולים, 25 אמהות שכולות, מאז ה-7 לאוקטובר ומלחמת חרבות ברזל במסע של זיכרון, כאב, אובדן, געגוע ואהבה שאין לה גבול.

18:30 - התכנסות ברחבת בית השותפויות, אכזיב

18:45 - פתיחת הערב בהשתתפות ראש המועצה מר משה דוידוביץ' וראש המחלקה להנצחת השואה בהסתדרות הציונית העולמית מר גיל סגל.

פאנל הורים שכולים בהובלת אוצרת ומפיקת התערוכה יפעת פאר, בהשתתפות: שמעון בוסקילה ואתי רז.

התערוכה תוצג ברחבת בית השותפויות, אכזיב, נעילת התערוכה 23.10.2026.

צלילים בהיכל

סדרת קונצרטים עם מיטב המוסיקה הקלאסית באולם הקונצרטים בעכו

קונצרט מס' 1 | 10.11.26 | שעה 19:00
אנסמבל סולני ת"א – מיצירות שרית שליי זונדיינר, פגיניני, שוסטקוביץ' עם הסולנית אליזבת' באסוף דלסקיה. מנצח – ברק טל.

קונצרט מס' 2 | 15.12.26 | שעה 19:00
אנסמבל ענתיק - קונצ'רטו x8 - מיצירות ויואלדי, טלמן, ג'מיניאני. מנצח – שי שרייבר.

קונצרט מס' 3 | 26.1.27 | שעה 19:00
אנסמבל סולני ת"א - סטבט מאטר עם מקהלת העפרוני. מיצירות מוצרט, אמיר לקנר ופרגולזי. מאיה עמיר – סופרן, מאלה וייסברג - מצו-סופרן. מנצח: ברק טל.

קונצרט מס' 4 | 23.2.27 | שעה 19:00
טל ארבל, שריג סלע, יובבד שוורץ, נעמי בורלא לוי - "אהבה איטלקית" - ויואלדי, קורלי וגדולי המלחינים מהבארוק האיטלקי.

קונצרט מס' 5 | 30.3.27 | שעה 19:00
מירי ימפולסקי- פסנתר, אריאל טושינסקי- צ'לו, לטיצה הונדה רוזנברג- כינור.
בטהובן ב-88 קלידים ו-81 מיתרים.

קונצרט מס' 6 | 13.4.27 | שעה 19:00
חמישיית כלי הנשיפה של תל אביב, מיצירות: ברנשטיין, זמלינסקי, מוצרט, בטהובן וטלמון

קונצרט מס' 7 | 18.5.27 | שעה 19:00
אנסמבל סולני ת"א עם הסולנית (צ'לו) ג'ינג ז'או. מיצירות: עודד זהבי, ברוך, צ'ייקובסקי ומוצרט. מנצח - ברק טל.

מנוי בסדרה זו: 350 ₪. כרטיס בודד: 70 ₪.

מכירת מנויים : טל' משרד הקונסרבטוריון העירוני 04-9956152, כרטיסים בודדים ימכרו בערב הקונצרט בקונסרבטוריון על בסיס מקום פנוי.
התוכנית ניתנת לשינויים.

דפתרבות

מסיבה ורודה

אוקטובר הוא חודש המודעות לסרטן השד. בשנים הקודמות ארגנו הליכות וריצות לציון החודש הזה, והשנה החלטנו לשנות. השנה אנחנו רוקדות!!!
בחמישי, 15/10 ניפגש בפאב שלנו למסיבת נשים ורודה.
מתחילות ב-20:00, מסיימות ב-23:00.
על המוסיקה- שתי נשים מהממות- **DJ MOSTERAS** (מיכל ועידן שעשו לנו שמח בשבועות).
בואו בוורוד!

המסיבה מיועדת לנשות כפר מסריק ועין המפרץ.

ערב רוק ישראלי בפאב

בחמישי, 22/10 ניפגש בפאב לערב רוק ישראלי עם תום הורדי (מלהקת רטלין) ואורח מקומי מפתיע. מנחשים מי?

אז מה יהיה לנו? אלכוהול, נשנושים, שירה סוחפת (כן, כן, גם אתם תשירו) והמון כיף.

סוכות - תודות

סיימנו את חג הסוכות. היו לנו אירועים מהנים והסוכה היפה שלנו הייתה מלאה ושוקקת חיים באירועים, באנשים, במפגשים.

הרבה אנשים עזרו במהלך החג. אני תמיד רוצה לכתוב את השמות שלכם, של כל מי שעזר אבל תמיד חוששת שאשכח מישהו (הייתם הרבה אנשים) ולא רוצה להעליב. אז כותבת תודה כללית, אבל תדעו שאני מודה לכם אישית. מכל הלב.

תודה למי שעזר להקים את הסוכה ולכל מי שעזר לפרק אותה, לכל מי שהגיע לעזור לפני ואחרי האירועים; תודה לצוות המדהים של ימא שעשה לכולנו שמח עם חומוסימא וקפה ימא, תודה לילדי המרחבים שהיו מלצרים מדהימים; ותודה לכמה ילדודס שהתעקשו להגיע ולעזור לפני ואחרי האירועים, גם כשכבר היה מאוחר. מהצד זה נראה חמוד שהם עוזרים, אבל בפועל הם מאוד הקלו עלי, וגם חיממו לי את הלב לראות את הדור הצעיר שלנו מעורב ועוזר.

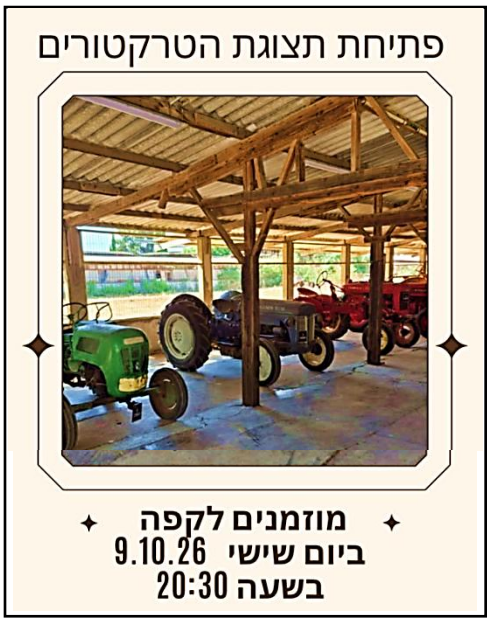

במבנה האורווה ←